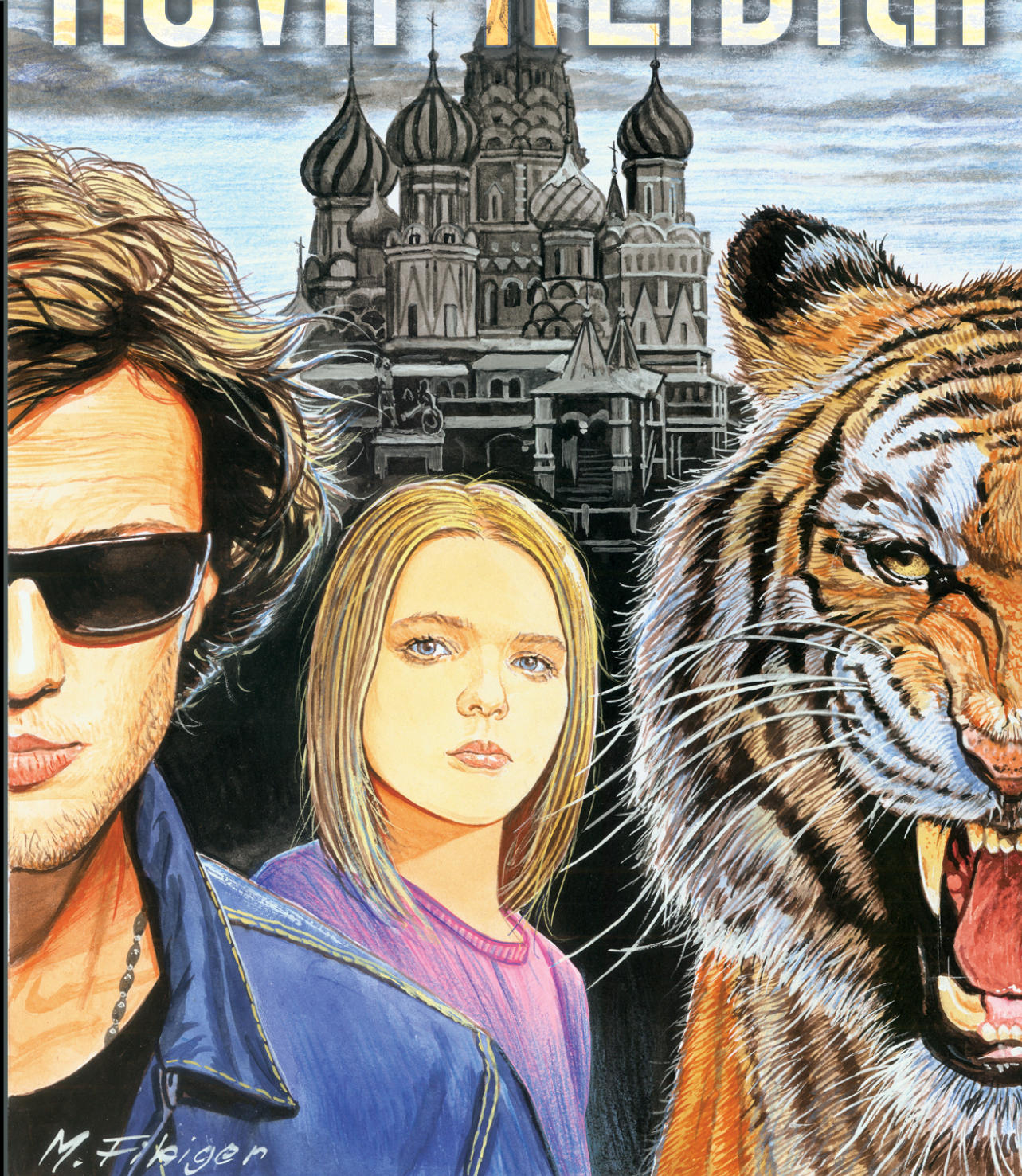

NOVÁ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚŇKO

M. Fikiden

NOVÁ HLÍDKA

SERGEJ LUKJANĚNKO

TRITON
ARGO

Sergej Lukjaněňko
Nová hlídka

Z ruského originálu *Novyj dozor*,
vydaného nakladatelstvím Astrel v Moskvě roku 2012
přeložila Iva Dvořáková

Ilustrace na obálce Milan Fibiger

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná

Autorský medailon Konstantin Šindelář

Redakce tištěné knihy Dana a Ondřej Veselí

Příprava elektronických formátů Kosmas, www.kosmas.cz

Odpovědný redaktor e-knihy Oldřich Vágner

E-knihu vydalo v roce 2012 nakladatelství Triton

Vykáňská 5, 100 00 Praha 10, www.tridistri.cz

a nakladatelství Argo

Miličova 13, 130 00 Praha 3, www.argo.cz

jako svou 1860. publikaci

Elektronické vydání první (1.0)

© Argo, 2012

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2012

Copyright © Sergey Lukianenko 2012

Translation © Iva Dvořáková, 2012

Cover © Milan Fibiger, 2012

ISBN 978-80-257-0755-5

Naše knihy (včetně e-knih) distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
www.kosmas.cz

Mým rodičům.

Tento text vyvolává ve věcech Světla pochybnosti.

Noční hlídka

Tento text vyvolává ve věcech Tmy pochybnosti.

Denní hlídka

Obsah

Část první: **Mlha**

- Prolog
- Kapitola první
- Kapitola druhá
- Kapitola třetí
- Kapitola čtvrtá
- Kapitola pátá
- Kapitola šestá
- Kapitola sedmá
- Kapitola osmá

Část druhá: **Bouře**

- Prolog
- Kapitola první
- Kapitola druhá
- Kapitola třetí
- Kapitola čtvrtá
- Kapitola pátá
- Kapitola šestá
- Kapitola sedmá
- Kapitola osmá

Část třetí: **Činy**

- Prolog
- Kapitola první
- Kapitola druhá
- Kapitola třetí
- Kapitola čtvrtá
- Kapitola pátá
- Kapitola šestá
- Kapitola sedmá
- Kapitola osmá

O autorovi

Část první

Mlha

Prolog

Rotmistr Dima Pastuchov byl dobrý policajt.

Jistě, někdy se stávalo, že nějakého toho přidržlého opilce rovnal ne tak úplně podle pravidel: třeba pěstmi nebo kopanci. Dělal to ale jen tehdy, když to opilec fakt přeháněl nebo se odmítal nechat odvést na záchytku. Taky se mu nepříčilo, když od nějakého toho Ukrajince nebo Kavkazana bez platné registrace padl nějaký ten rubl. No co, když je plat policajta tak bídny, můžou „narušitelé“ platit pokuty přímo jemu. Stejně tak se vůbec nebránil, když před něj v nějaké té putyčce v jeho rájónu postavili místo vody koňak a na stovku mu vrátili tisícovku.

Koneckonců, služba je služba. Je nebezpečná a těžká. A přitom vlastně není na první pohled nikde vidět. Bez materiální motivace se to neobejde.

Nikdy se ale Dima nesnažil vyrazit peníze z pasáků nebo prostitutek. Prostě z principu. Výchovou se mu dostalo čehosi, co mu bránilo se tím zabývat. Lidi, kteří byli mírně připití, ale uchovali si jasný rozum, na záchytku netahal. Když se však setkal se skutečným přestupkem či zločinem, bez otálení se jal lupiče pronásledovat, poctivě hledal důkazy, podával hlášení o drobných krádežích (samozřejmě pokud na tom poškození trvali) a snažil se vtisknout si do paměti tváře těch, po nichž policie pátrala. Pyšnil se různými zatčenými včetně jednoho opravdového vraha, který nejprve podřízl milence své ženy (což je omluvitelné), pak svou ženu (což je pochopitelné) a potom se s nožem vrhnul i na souseda, který mu o nevěře jeho ženy pověděl. Soused se celý rozhořčený tím nevděkem zatarasil v bytě a zavolal na policii. Pastuchov, který sem na toto hlášení dorazil, zadržel vraha bezmocně bušícího slabými, krví zbrocenými pěstičkami intelektuála do bytelných dveří a pak se dlouho vnitřně potýkal s nehasnoucím přáním dostat se na toho provokatérského souseda a trochu mu vylepšit fazonu.

Pro to všechno se Dima považoval za dobrého policajta – a nebyl zas tak daleko od pravdy. Ve srovnání s kolegy působil pracovitě, úplně jako Hvizdulka ze starého dobrého Neználka ve Slunečním městě.

Ve svém služebním životopise měl Dima jedinou skvrnku, z ledna devadesátéhoosmého, když byl ještě jako mladý zelenáč společně se seržantem Kaminským na hlídce u VDNCH. Kaminskij tu před svým mladším kolegou-milicionářem vystupoval v roli učitele (tehdy to nebyla žádná policie a policisté, ani to nebyli poněkud hanlivě policajti, ale prostě milice nebo jednoduše fízlové) a byl na to patřičně hrdý. Veškeré jeho rady a ponaučení v zásadě směřovaly k tomu, jak a kde si snadno přivydělat. Takže jakmile tenkrát večer spatřili, jak si to z metra rázuje podnapilý mládenec (ještě měl v ruce načatou láhev s levnou vodkou), Kaminskij si zvesela hvízdnu a partáci se mu jeden přes druhého hrnuli vstříc. Hned bylo jasné, že se mládenec nerozloučí jen s drobáky, ale že padne i nějaké to kilčo.

Tentokrát to ale neklaplo. A rozjela se tím kdovíjaká čertovina. Opilý na ně pohlédl nečekaně střízlivě (vsuktu střízlivě, ale v jeho pohledu se zračilo cosi děsivého, divokého, jako v očích toulavého psa, který už dávno přestal věřit lidem) a navrhl jim, ať se taky napijou.

Poslechli. Šli ke kiosku (ty sice v posledních letech jelcinovského bordelu pomalu mizely, ale vodka se na ulici pořád ještě prodávala) a za zmámeného poचेchtávání si každý koupili po lahvince – stejné, jako měl ten opilý, který jim tuto cennou radu poskytl. A pak další. A ještě další.

Za tři hodinky je celé rozjásané a hýřící vtípem sebrala na ulici jiná hlídka, což Pastuchova a Kaminského zachránilo. Chytli to řádně, ale z milice je nevyhlili. Kaminskij se v tom od té doby furt ráchal a dušoval se, že ten chlápek byl určitě hypnotizér, nebo dokonce senzibil. Pastuchov se na vymyšlení křivých obvinění vykašlal a žádné dohady nešířil. Ovšem dobře si mládence zapamatoval.

Hlavně proto, aby se mu přišťe vyhnul.

Kdo ví, jestli to bylo tou pitomou a ostudnou pitkou, která se mu tak vryla do paměti, nebo se v něm probudily nějaké zvláštní schopnosti, ale každopádně si za nějaký čas začal všimát dalších a dalších lidí s divnými očima. Pro sebe jim začal říkat vlci a psi.

V pohledu těch prvních se zračila klidná netečnost dravce: nebyla to zloba, to ne, vlk neredousí ovci ve zlobě, dokonce je v tom spíš láska. Takovýmhle lidem se Pastuchov jednoduše vyhýbal a snažil se, aby na sebe nijak nepoutal pozornost.

Pohled těch druhých, kteří se více podobali tomu podnapilému mládenečkovi, byl psí. U někoho provinilý, jindy zase trpělivě starostlivý anebo třeba smutný. Pastuchova zneklidňovalo jediné: takhle se psi přeci nedívají na svého pána, v lepším případě tak na jeho děti. A proto se raději vyhýbal i jim.

Poměrně dlouho se mu to dařilo.

Říká-li se o dětech, že jsou květy života, pak bylo toto dítě kvetoucím kaktusem.

Sotva se otevřely dveře Šeremetějeva, začalo řvát. Matka ho celá rudá vztekem a studem (řev se zjevně nerozezněl poprvé) vlekla za ruku, ale chlapeček se zapřel oběma nohama o zem a křičel:

„Já nechci, nechci. Maminko, já nechci. To letadlo spadne!“

Matka mu pustila ruku, kluk spadl na zem a zůstal sedět: bylo to tlusté, ubřečené, nehezké, asi desetileté dítě, oblečené poněkud méně, než by se na moskevské červnové počasí slušelo (evidentně letěli někam do teplých krajín).

Zhruba dvacet metrů od nich seděl u stolku v kavárně muž. Trochu se přizvedl, div že na sebe nezvrhl nedopité pivo, a na okamžik se zadíval na kluka i matku, jež k synkovi hartusivě promlouvala. Pak si zase sedl a tiše pravil:

„To je děs. To se mi snad zdá.“

„Absolutně souhlasím,“ přitakala mladá žena, jež seděla proti němu. Položila šálek s kávou a podrážděně se podívala po klukovi.

„Dokonce bych řekla, že je to odporný.“

„Odpornýho na tom zase nic nevidím,“ řekl měkce muž. „Ale že to je děs, to je bez pochyb...“

„Já jsem...“ začala, ale zase se odmlčela, když si všimla, že ji muž neposlouchá.

Vytáhl telefon, vytočil číslo a potichu pravil:

„Potřebuju první kategorii. První nebo druhou. Ne, nežertuju. Zkuste to, snažte se...“

Típl to, podíval se na dívku a omluvil se:

„Pardon, bylo to akutní... Co jste řikala?“

„Já jsem *child free*,“ řekla s důrazem.

„Osvobozená od dětí!?! Jste neplodná, nebo jak to myslíte?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„To je rozšířený omyl. My, *child free*, jsme proti dětem, protože nás zotročují. Člověk si musí vybrat: buď bude svobodná sebevědomá bytost, nebo společenská součást mechanismu reprodukce obyvatelstva!“

„Aha,“ přikývl muž. „A já už jsem myslel... že máte zdravotní problémy. Chtěl jsem vám doporučit skvělého lékaře... A co sex, ten

schvalujete?“

Dívka se zasmála:

„Samožřejmě! Copak jsme nějaký asexuálové? Sex, manželství, všechno. To je v pořádku, v pohodě. Ale spojovat se s těma řvoucíma, běhajícíma...“

„A pokuděnejma,“ pomohl muž. „Dyť to kadí nepřetržitě. A ze začátku si ani nemůžou samy utřít zadek.“

„Přesně tak. A pokuděnejma!“ přitakala dívka. „Strávit nejlepší roky naplňováním potřeb nevyvinutejch lidskejch bytostí... Doufám, že mi teď nebudete přednášet o morálce a nebudete mě přesvědčovat, že si to rozmyslím a přivedu na svět spoustu dětí?“

„Nic takového nemám v plánu. Věřím vám. Jsem přesvědčen, že prožijete svůj život až do konce jako bezdětná.“

Kolem prošel onen kluk s maminkou. Už se trochu uklidnil – anebo, a to je pravděpodobnější, se smířil s tím, že se letu nevyhne. Matka syna polohlasně hubovala. Dalo se zaslechnout cosi o teplém moři, krásném hotelu a koridě.

„Můj bože!“ vykřikla dívka. „Ještě aby tak letěli do Španělska... to budem v jednom letadle. Umíte si představit poslouchat tři hodiny hulákání tohoto malýho buřtíka?“

„Řekl bych, že to ani tři nebudou,“ řekl muž. „Tak hodinku, hodinku deset...“

Na její tváři se objevily známky lehkého pohrdání. Ten muž vypadal jako schopný člověk, jak to, že neví takové základní věci...

„Do Barcelony to trvá tři hodiny.“

„Tři dvacet. Ale řekněme...“

„A kam vlastně letíte vy?“ její zájem o něj rázem pohasl. „Nikam. Vypovízel jsem kamaráda. A pak jsem si sem zašel na pivo.“

Dívka zaváhala.

„Tamara. Jsem Tamara.“

„Anton.“

„Vy asi nemáte děti, Antone, že ne?“ zeptala se Tamara, jako by se nemohla rozloučit se svým oblíbeným tématem.

„Proč by ne? Mám. Dcerku Nadušku. Je zhruba ve věku tohotohle... cvaldy.“

„Takže jste se rozhodl, že nedovolíte své ženě, aby zůstala zdravou a svobodnou ženou?“ ušklíbla se Tamara. „A co je zač?“

„Manželka?“

„Samožřejmě že nemám na mysli dceru...“

„Je lékařka, profesí. A jinak... kouzelnice.“

„Přesně tohle na vás chlapech nemám ráda,“ řekla Tamara, když už se zvedala... „Tyhle přihlouplý řečičky. ‚Kouzelnice!‘ A pak jste spokojený, že věčně trčí u plotny, pere plíny a v noci se nevyspí...“

„Jsem spokojený. I když plenky se teď už neperou, dávno máme pampersky.“

Při slově pamperska se dívčina tvář zpitvořila tak, jako by měla sníst kilo švábů. Sbalila si kabelku a bez rozloučení vyrazila k check-inu.

Muž pokrčil rameny. Sáhl po telefonu, zvedl ho k uchu a ten v tu ránu zazvonil.

„Goroděckij... Celý? Ne, třetí kategorie to určitě nebude. Charterový let do Barcelony. Tak to vezmeme jako druhou... ne?“

Odmklcel se a pak pokračoval:

„Tak zbývá jen sedmá... Ne, kecám, dělám si legraci. Ten kluk má dar jasnovidnosti zhruba druhé třetí kategorie. Temný se taky určitě zaháknou drápkem... Dobře, tak jeden zásah pátý kategorie: změna osudu jednoho člověka a jednoho Jiného. Super, napište to na mě.“

Nedopité pivo nechal stát, zvedl se od stolu a vydal se k check-inu, kde ve frontě společně s matkou, jejíž tvář byla kamenně strnulá, nervózně přešlapoval tlustý klučina.

Muž prošel kolem kontroly (z nějakého neznámého důvodu se ho nikdo nesnažil zastavit) a přiblížil se k ženě. Zdvořile si odkašlal.

Upoutal její pozornost a pokývl hlavou.

„Olgo Jurjevno... Zapomněla jste vypnout žehličku, když jste ráno Kešovi žehlila šortky...“

Na ženě tvář se zračila panika.

„Můžete letět večerním charterem,“ pokračoval. „Ale teď byste se měla radši vrátit domů.“

Žena zatahala syna za ruku a hnala se k východu. A chlapec, na kterého jako by teď úplně zapomněla, se doširoka otevřenýma očima díval na muže.

„Zajímá tě, kdo jsem a proč mi tvoje maminka uvěřila?“ zeptal se.

Chlapcovy oči zastřela mlha, jako by se zadíval kamsi, kam se vychované děti nedívají – ani dovnitř, ani nikam neurčitě ven (konečně, bez dobrého důvodu by se tam neměli dívat ani nevychovaní dospělí).

„Jste Anton Goroděckij, Nejvyšší bílý mág,“ řekl kluk. „Jste Naděčin otec. Vy... vy nás všechny...“

„Ano?“ přeptal se s nehraným zájmem muž. „Ano?“

„Kešo!“ rozkřikla se najednou žena, když si uvědomila, že postrádá syna. Kluk sebou trhnul a mlha v jeho očích se rozplynula.

„Jen nechápu, co to všechno znamená... Díky!“ řekl.

„Všechny vás...“ řekl zamyšleně muž a sledoval, jak žena i s chlapcem uhání podél prosklené letištní stěny na stanoviště taxíků.

„Všechny vás miluju. Všechny vás zabiju. Všechny vás už mám dost. Všechny vás...“

Otočil se a pomalu se pustil k východu. Když vcházel do průchodu „Nic k proclení“, zastavil se a ohlédl na frontu u check-inu na let do Barcelony.

Fronta byla dlouhá a celá halasila. Lidé si letěli odpočinout k moři. Spousta dětí, žen, mužů, a dokonce jedna mladá žena *child free*.

„Ať vás zachrání Bůh,“ řekl. „Já nemůžu.“

Dima Pastuchov zrovna vytáhl zapalovač, aby mohl připálit svému partákovi Bisatu Iskenderovovi. Ne že ten by svůj zapalovač neměl, ale už si tak zvykli. Když vytahoval cigaretu Dima, zapálil mu Bisat. Když po ní sahal Ázerbájdžánec, lovil zapalovač Dima. Kdyby Pastuchov tihl k intelektuálskému zobecňování, dalo by se říct, že jakkoli jsou mnohdy jejich úhly pohledu na věc odlišné (počínaje národnostními problémy a konče tím, zda je lepší Mercedes ML, nebo BMW X3), projevují si tak vzájemnou úctu.

Ale Dima neměl na takovéhle úvahy ani pomyšlení, jezdili s Bisatem ve fordech, německé pivo měli radši než ruskou vodku a ázerbájdžánský koňak a byli prostě kámoši. Sotva Dimka otočil kolečkem zapalovače a vyloudil z něj maličký plamínek, bezděčně se podíval na východ z letiště. A pak upustil zapalovač, k němuž se akorát skláněla partáková cigareta.

Letištními dveřmi právě vycházel „pes“. Inteligentně vyhlížející muž středních let. Nebudil žádný děs. Pastuchov už si na tyhle typy zvykl, ale tohle nebyl jen pes, byl to tentýž jako... ten z VDNCH... z té dávné minulosti. Opilý teď ale nevypadal, spíš jen tak něco upil.

Pastuchov se otočil a v klidu začal šátat na zemi po zapalovači. Muž s očima hlídacího psa je minul bez povšimnutí.

„Že by včera pivečko?“ optal se soucitně Bisat.

„Kdo?“ zamumlal Pastuchov. „Ale... ne, jen mi vyklouzl zapalovač...“

„Třesou se ti ruce a jsi úplně bílej,“ poznamenal parťák.

Pastuchov mu konečně připálil, koutkem oka sledoval, jak muž odchází na parkoviště, a pak si sám vytáhl cigaretu a zapálil si, ani na Bisata nepočkal.

„Chováš se divně...“ řekl Bisat.

„Ale jo, včera jsem si přihnul,“ zamumlal Pastuchov. A znovu se zahleděl na letištní budovu.

Teď odsud vycházel „vlk“. Šel razantním krokem a jeho pohled byl zákeřný a sebejistý. Pastuchov se otočil.

„To si musíš dát ráno pořádněj vývar, chaš,“ poučoval ho Bisat. „Ale opravdovej, náš. Ne žádněj arménskej.“ „Dyt' jsou stejný,“ odvětil klidně Pastuchov.

Bisat si opovržlivě odplivl a zavrtěl hlavou:

„Na pohled, to jo. Ale v jádru jsou úplně jiný!“

„V jádru jsou možná jiný, ale v podstatě jsou stejný,“ odvětil Dima a sledoval očima vlka, jenž taky směřoval na parkoviště.

Bisata se to dotklo a neřikal nic.

Pastuchov ještě několikrát potáhl, dokouřil a opět se podíval na vstup do letištní haly.

První, co mu blesklo hlavou, bylo jedovaté a pořád ještě trochu dotčené: „To si tam udělali večírek nebo co?“ Ale pak ho opanoval strach.

Ten, kdo právě vyšel z automatických skleněných dveří a teď tu tak postával a zadumaně se rozhlížel, nebyl ani pes, ani vlk. Byl to někdo jiný, třetí.

Někdo, kdo si vlky dává k snídani a psy k obědu. A to nejlepší si nechává na večeri.

Pastuchov si ho z nějakého důvodu klasifikoval jako „tygra“.

„Mám křeče v břiše... musím na záchod.“

„Jdi. Já si zakouřím,“ odvětil pořád ještě dotčeně parťák.

Tahat s sebou Bisata na záchod by bylo divné. A na vysvětlování nebo vymýšlení teď nebyl čas. Pastuchov se otočil, vmžiku zmizel a nechal Iskenderova tygrovi v cestě. „Co by mu dělal... prostě projde kolem...“ uklidňoval se.

Když vcházel do odletové haly, ještě se otočil.

Akorát včas, aby viděl, jak Bisat tygra nedbale zdraví a zastavuje. Parťák je samozřejmě nerozeznával, necítil ten rozdíl, protože neměl tu zkušenost co Pastuchov. Ale tady i on něco zaznamenal svým policajtským čuchem, jenž jím pomáhá vytáhnout z davu člověka, který sice není na první pohled ničím zajímavý, ale schovává v tajném pouzdře pistoli nebo v kapse nůž.

Teď Pastuchova sevřely křeče doopravdy. A vrhnul se do bezpečí a šumu útrob letiště, zaplněného lidmi a zavazadly.

A protože byl dobrý policajt, styděl se. Ale strach, ten byl ještě větší.

Kapitola první

„O ranních událostech podá zprávu Goroděckij,“ řekl Geser, aniž by odtrhl zrak od papírů.

Vstal jsem. Zachytil jsem Semjonův účastný pohled a začal:

„Před dvěma hodinami jsem vyprovázel na letadlo do New Yorku pana Wornse. Poté, co náš kolega prošel check-inem a šel si do duty free shopu koupit vodku...“

„To jste s ním šel až za pasovou kontrolu, Goroděckij, nebo co?“ přeptal se Geser, aniž by zvedl zrak.

„No ano.“

„A proč?“

„Abych se přesvědčil, že je všechno v pořádku,“ odkašlal jsem si. „No a taky si něco koupil v duty free shopu...“ „Co konkrétně?“

„Pár lahví whisky.“

„Jaké...“ Geser odlepil oči od stolu.

„Skotské. Jednosladové. Dvanáctiletou glenlivet a osmnáctiletou glenmorangie... jako dárek. Osobně si myslím, že pít osmnáctiletou whisky je – snobárna...“

„Co to sakra je!“ vyštěknul Geser. „Co je to za rozežraný kejkle...“

„Pardon, Boris Ignat'jeviči,“ řekl jsem. „Ale je třeba říct, že jakkoli pan Worns pije jako kůň, white horse mu po chuti není. Dává přednost výběrovým jednosladovým whisky. Dočista mi vybil bar. Zítra má přijet další host a vy mi ho zase pošlete na návštěvu. Můj plat mi ovšem nedovoluje, abych nakupoval alkohol v těch našich luxusních samoškách.“

„Tak dál,“ řekl ledovým hlasem Geser.

„Pak jsem si sedl na bar, že si dám jedno pivo.“

„Vy pijete po ránu pivo, Goroděckij?“

„Čtvrtý den. Od té doby, co přijel pan Worns.“

Semjon se zasmál. Geser si stoupl a přešel očima po všech, co seděli kolem stolu: deset Jiných, z nichž žádný nebyl nižší než třetí kategorie, nebo, jak říkali veteráni, „stupně“.

„Specifika přijímání návštěv probereme později. Takže jste se opíjel pivem. A dál?“

„Dál šla kolem žena s dítětem. Asi desetiletý tlustý kluk bez ustání řval. Přemlouval svou matku a opakoval, že letadlo spadne. No... tak jsem mu pochopitelně proskenoval auru. A zjistil jsem, že kluk je neiniciováný Jiný vysoké kategorie, minimálně první či druhé. Podle všeho jasnovidec. Nebo možná dokonce prorok.“

V místnosti to jemně zašumělo.

„A co vás vedlo k tak odvážným závěrům?“ zeptal se Geser.

„Barva. Intenzita. Mihotání...“ zaměřil jsem se na to, abych vyslal do prostoru to, co jsem viděl. Všichni kolem upřeně zírali do prázdna nad stolem. Žádný reálný obrázek jsem samozřejmě nad stolem nevytvořil, ale myšlenka si vždycky ve vzduchu najde pro obrázek nějaké vhodné místo.

„Dobře, dejme tomu...“ přikývl Geser. „Ale stejně, prorok...?!?“

„Věštec ale zpravidla nemá možnost nahlížet do své vlastní budoucnosti. A chlapec se polekal své vlastní smrti. Což mluví pro proroka...“ řekla tiše Olga.

Geser neochotně přikývl.

„Zjistil jsem si, jestli máme právo na zásah první nebo druhé kategorie, tedy zachránit celé letadlo. Nemáme. Takže jsem využil práva na zásah páté kategorie a stáhnul z letu chlapce i matku.“

„To bylo rozumné,“ řekl Geser, jako by se trochu upokojil. „Rozumné. Chlapce prověřujeme?“

Pokrčil jsem rameny. Semjon si jemně odkašlal a doplnil: „Pracujeme na tom, Boris Ignat'jeviči.“

Geser přikývl a obrátil pohled zpátky ke mně:

„A dál?“

Zaváhal jsem.

„Udělal ještě jednu předpověď. Mně.“

„Jinému nejvyšší kategorie?“ upřesnil si Geser.

„Prorok!“ prohlásila skoro vesele Olga. „Opravdu je to prorok!“

Přikývl jsem.

„A můžeš nám ji sdělit, Antone?“ požádal Geser už docela mírně a přátelsky.

„Beze všeho. Jste Anton Goroděckij, Nejvyšší bílý mág. Jste Naděnin otec. Vy... vy... nás všechny...“

„A dál?“

„Pak byl přerušen.“

Geser něco zavrčel a začal bubnovat prsty do stolu. Čekal jsem. A všichni ostatní taky.

„Antone, nechťel bych vypadat jako nezdvorák... ale jste si jistý, že jste se rozhodl dát si to pivo z vlastní vůle?“

Úplně mě to vyvedlo z konceptu. Ani jsem se neurazil, nechápal jsem. Zeptat se Jiného, jestli ho někdo nedostal pod svůj vliv, to už je poměrně vážná záležitost. Asi jako byste se někoho ptali, jak si vede ve svém intimním životě. Jistě, blízcí přátelé si takové otázky mohou dovolit. Ale v případě nadřazeného a podřazeného... a navíc v přítomnosti kolegů... Taková otázka je možná snad jedině ve chvíli, kdy by se nezkušený Jiný dopustil nějakého nepřiměřeného činu... pak se dá říct: „A myslel jsi vůbec svou hlavou?“ A i tam se ta otázka používá spíš jako rétorická. Ale položit takový dotaz Nejvyššímu Jinému...

„Boris Ignat'jeviči,“ řekl jsem a celý rozhořčený jsem ze sebe sloupával všechny vrstvy mentální ochrany. „Zřejmě jsem nějak k vašim slovům zavdal příčinu, jakkoli pravda netuším, čím konkrétně. Z mého pohledu jsem skutečně jednal ze své vlastní vůle. Ovšem pokud pochybujete, tak si mě proskenujte, nebráním se tomu.“

Byla to pochopitelně jen fráze. O čemž se nedalo pochybovat. Stejně jako dá třeba člověk, který je nějak nesmyslně podezírán (například že na návštěvě ukradl ze stolu stříbrné lžičky), všanc své kapsy...

„Dobře, Antone. Díky. Tvé nabídky využiju,“ odpověděl Geser, když už se zvedal.

Najednou jsem byl absolutně mimo.